

De zonde van kwaadspreken

De zonde van kwaadspreken heerst op een verschrikkelijke wijze overal, in alle maatschappelijke groeperingen. Het is een verachtelijk, ja, duivels kwaad. De kwaadspreker benadeelt drie partijen, namelijk zichzelf, zijn toehoorder en degene die het onderwerp van zijn kwaadsprekerij is.

Als ik in een zekere persoon een fout vind, dan moet hij de eerste zijn die dat van mij hoort. Hoe weinig wordt dit gedaan! We ontmoeten iemand met een glimlach op ons gezicht en een handdruk ... maar nauwelijks is hij weg of we beginnen hem op de één of andere wijze te kleineren. Ik ben vastbesloten', zei een oude gelovige eens, 'om nooit van iemands deugden te spreken in zijn tegenwoordigheid en nooit van iemands fouten achter zijn rug om'. Wat een edel besluit! Maar helaas, helaas, hoe weinig doen wij dit! Gewoonlijk draaien we het om. We vleien in hun aangezicht en bekladden hun naam achter hun rug.

Moge de Heer ons verlossen van deze zondige en schandelijke handelwijze, want het is uit de duivel! We moeten getrouwer zijn in het spreken tot mensen en genadiger in het spreken over hen. Als we op grond van Gods Woord inderdaad iets verkeerd in iemand zien, laten we dan direct naar hem toegaan en er eerlijk over spreken. En als we niets goeds van hem te zeggen hebben, laten we dan in genade de sluier van stilzwijgendheid over hem leggen. Dit zou zeer veel kwaad voorkomen, en onnoemelijke droefheid en ellende verhinderen. 'Spreekt geen kwaad van elkaar, broeders'. Lees ook Kolosse 3:12-15.

C.H. Mackintosh.